

Současní řidiči to mají náročnější

Letos slaví jihlavská MHD 111 let. Vladimír Samek za volantem trolejbusu strávil necelých 23 let, během kterých si užil stres, ale také spoustu vtipných zážitků.

■ Veronika Dawidowicz

Konec v JZD, začátek v MHD

Když Vladimír Samek v Dopravním podniku města Jihlavy začínal, psal se březen 1989 a jemu tehdy bylo 24 let.

Dříve pracoval v JZD, kde však musel skončit. Od tehdejších zaměstnavatelů dostal tzv. „áčka“ za to, když vezl manželku do porodnice.

Podal sám okamžitou výpověď a měl před sebou tehdy dvě možnosti. Buď jezdit pro pekárny anebo k dopravnímu podniku.

„Nakonec už v pekárnách nebylo místo, a tak jsem šel na trolejbus,“ vzpomíná Vladimír na své začátky u MHD. Na sekretariátu dopravního podniku nikoho žádná absence z předchozího zaměstnání nezajímala a mladíka přijali bez problémů. „Sekretářka mi tehdy řekla, že je zajímavá hlavně to, jak pracuju,“ říká Vlášda.

První trolejbus

Když pan Vlášda nastoupil, musel si dodělat i patřičné řidičské oprávnění-průkaz způsobilosti k řízení drážního vozidla, které tehdy nevlastnil. Po úspěšném dokončení autoškoly dostal svůj první trolejbus.

„Byl to typ TR9 a číslo vozu bylo 13. Říkalo se mu Beruška,“ vzpomíná řidič na svůj první vůz, který ale zdaleka nebyl posledním. Modelů vystřídal více.

„Jezdil jsem také s TR14, TR21 či TR24. Dokonce si pamatuji i čísla vozů. 35, 49 a svou cestu jsem zakončil v dopravním podniku s číslem 79,“ vypráví Samek, který jako řidič MHD strávil bez dvou měsíců 23 let.

Zapomenuté trasy

Za 23 let si vyzkoušel všemožné trasy, které Jihlava nabízela. „Pamatuji si dokonce trasu, kdy jsem jezdil Benešovou ulicí. Tehdy se jmenovala 9. května,“ připomíná Samek dnes již zapomenutou cestu, kdy se jeho okolo pošty a pak Beneškou.

Vzpomíná i na okruh trolejbusové linky D, která jezdila z Domu zdraví přes Březinky a končila zase na Domě zdraví. „Takže když nás chytl nějaký břichabol, museli jsme trolejbus nechat stát na zastávce, sundat klaciky a utíkat na Dům zdraví, protože nebylo kam si odskočit za celou trasu,“ vzpomíná se smíchem Vladimír.

Na chvíli si zdřímnout

Co se týká řízení, tak jako nejlepší hodnotí Vladimír jeho poslední vůz TR24 s číslem 79. Chválu ale pění i na starší modely. Krásně prý totiž topily.

„Něbyl problém tam během noční na sedačkách usnout,“ směje se při vzpo-

ŘIDIČ Vlášda před jedním z „jeho“ trolejbusů na konečné lince E v době, kdy jezdil pro Dopravní podnik.

Trolejbus TR9, kterému se říkalo Beruška.

mínce, „vzbudil nás většinou až nějaký cestující, který nám zabušil na okno s dotazem, jestli už bychom náhodou nechtěli vyjet.“

Na nádraží totiž měli řidiči v noci pětáctýřicetiminutovou přestávku, a tak byli rádi, když se na chvíli mohli natáhnout.

Tehdy a teď

Ředitelů DP zažil Vladimír několik a podle jeho slov se to na tomto postu celkem střídalo. Za nejlepšího ředitele považuje Leoše Tůmu.

A co se za tu dobu, kdy z dopravního podniku odešel, změnilo? Podle Vladimíra byly velkou výhodou

koženkové sedačky, které byly praktické zejména na úklid.

„Stávalo se, že někteří cestující sedadlo znečistili výkaly, někdy vědomě, jindy nevědomě. A tak to šlo alespoň snadno omýt vodou. To už v dnešní době, kdy jsou potahy látkové, nejde tak dobře.“

Další věc, ve které dlouholetý řidič z povolání vidí rozdíl, je i stres.

„Přijde mi, že současní řidiči MHD to mají na nervy mnohem náročnější, než to bylo za mě. Na řidiče jsou kladeny čím dál vyšší nároky, obzvláště doprava ve městě je hrozná. A ještě k tomu všemu je tato pozice finančně opravdu hodně podhodnocená,“ vyjadřuje Vladimír svůj názor na součas-

nou situaci.

Ani po letech však na „kola“ nezačínal. „Mám zkušenost s MHD a nyní jezdím s linkovým autobusem. Ten stres je podle mě mimo město rozhodně menší a finanční ohodnocení lepší.“

Podle Vladimíra se i lidé na vesnici a ve městech chovají úplně jinak. „Lidé z měst se vůbec nemohou srovnávat s lidmi z vesnic. Ti z vesnic jsou mnohem víc vychovaní a ohleduplnější. Ve městě každý někam chvátá, strká se, je ve stresu. Samozřejmě taky ne všichni,“ říká pan Vlášda, který dnešní uspěchané době přisuzuje i většinu dopravních nehod na silnicích.

Když spadnou klaciky

Dlouholetý řidič říká, že veselých historek nasbíraných za volantem jsou spousta. Obzvláště těch, kdy jako řidič trolejbusu občas vyměnil své troleje za autobus.

„Jeden den jsem jel autobusovou linkou číslo 36 od Dělnáku po Žižkově ulici a druhý den jsem sedl do trolejbusu a místo abych zatočil u Dělnáku doleva k Seifertce, tak jsem to krouhnul rovně, jako autobus. Spadly mi klaciky a kousek za stavečkou jsem zůstal viset, protože došla štáva. Zavolal jsem vysílačkou, ať mě přijedou traktorem odtáhnout pod dráty, kde jsem se napojil a jelo se dál,“ směje se řidič a dodává, že podobné situace se děly i naopak.

„S autobusovou linkou jsem to vzal jako bych jel trolejbusem. Někdy si toho lidé nevšimli, a občas, když se něco lidem nezdálo, řekl jsem: Tam je dopravní nehoda musíme to objít.“

Foto: archiv Vladimír Samek